

Zánik „pravých událostí)

Pravá událost „zaniká“ vlastně v každém okamžiku svého průběhu, ale zaniká do „bylosti“, nikoli do „nicoty“. Bylost je ovšem ‚součástí‘ či ‚složkou‘ události v jejím bytí (v jejím celém pobytu ve světě), takže vlastně nejde o opravdový zánik, o „smrt“, o konec bez dalšího pokračování. Tam, kde jde o skutečný konec události, sama událost již nepokračuje, a to i když po proběhlé a skončivší události mohou zbývat i nějaké relikty. Takové relikty však mohou jen dosvědčovat, že ještě probíhající („živá“) událost jich nějak použila ke své vlastní výstavbě, ke svému ještě probíhajícímu dění, ke svému „bytí“, avšak událost ve svých reliktech již „nepřežívá“, nepřetrvává (na rozdíl od bylosti, která je s událostí, tj. s jejím „bytím“, spjata díky její vnitřní integrovanosti). Dalo by se nicméně – snad legitimně – uvažovat o tom, že mezi relikty již proběhlé (a tedy zaniklé) události mohou být nejen její zbylé a použité „ingredience“, ale také nějaké stopy proběhlého děje, založené na reakcích (reaktibilitě) okolních událostí, k nimž došlo ještě v době děje „aktuálně“ probíhajícího (a tedy ještě se „ukazujícího“). To by ovšem znamenalo, že musíme uvažovat o možnosti, že proběhlá a již skončená událost může být ještě i po svém konci („zániku“) nějak zapojena do nepravého dění (pseudodění) užšího nebo širšího „regionu“ některých událostí, k nimž může zásadně dojít ještě i po skončení (zániku) oné události původní. (Za „ne-jsoucí“ pak bychom museli považovat nejen bylost události, ale také její „minulost“, byť jen v omezeném rozsahu.)

(Praha, u Martiny, 180620-3.)